

Den Sköra Livstråden

Copyright © Steps to Life

Del 1: Rymdfärjan Challenger - Del 2: Från död till liv

Av pastor Marshall Grosboll

Inledande Anmärkning

Den 22. Juli, 1991 omkom pastor Marshall Grosboll jämte sin hustru Lillian, deras son Matthew och dotter Christine i det privatplan (avbildat på framsidan) de färdades i. Även om han ej förutsåg hela sin familjs död, var Marshall ytterst väl medveten om att hans liv när som helst ögonblickligen kunde ta slut, detta särskilt mot bakgrund av sitt myckna resande i världen. Tidigare samma månad hade han besökt Europa med sin familj och skulle ha farit till Nya Zeeland ett par dagar efter olyckan. Eftersom han var så väl medveten om en plötslig död, utan ett ögonblicks varsel, i en olycka, predikade han mycket om detta. Den sista artikel han, som ledare vid Steps to Life, skrev i institutets Nyhetsbrev, handlade om mänskolivets korthet. Han förkunnade om detta ämne för de församlingar, som han var pastor för och för icke-kristna i evangelistiska predikningar. Detta häfte grundas på två predikningar han höll på slutet av vinter 1986 inför Wichita South Seventh-day Adventist Church, då han var pastor där.

En månad före sin Europaresa skrev han en lapp med några korta anvisningar om vad som skulle göras, i fall något hände honom. På förmiddagen den 22. Juli, innan han lämnade föräldrahemmet för sista gången, sade han att han inte trodde att han skulle komma att leva länge till. Men livet i denna värld var inte det viktigaste för honom. Han insåg att det verkligt betydelsefulla var att stå redo att ärva evigt liv, så han hade tillbringat en stor del av sin sista natt i livet i bön. Min vän, vem som helst kan plötsligt dö i en olycka – det väsentliga är, att vi är redo att dö. Skulle Du vara en av dem som blir frälsta [räddade] till slut, om Du skulle dö i dag? Innan Du är redo att dö, är Du inte ens redo att leva i denna värld, eftersom detta liv blott är en förberedelse för evigheten. Måtte detta häfte bidra till att Du står redo Din sista dag i livet på denna jord, när än den stunden inträffar.

Av John J. Grosboll

Challenger

Denna vecka sörjde vi med det övriga Amerika. Jag får erkänna att jag hyser intresse för rymdfärjeprogrammet. Min älsklingsbild på kontoret föreställer Kristus, men jag har även två bilder av skytteln hängande på den andra väggen.

Min hustrus moster i Washington, D.C. har länge arbetat åt NASA och hon förser oss med bilder, uppgifter, böcker och klistermärken med skytteln på. Min son har rymdfärjan i modellbyggsats och skyttelleksaker. En undersökning visade att endast en av dem föreställde *Challenger*.

Första gången jag hörde om veckans tragedi [den 28. Januari, 1986] var då jag gick i en korridor på San Diego Airport. Jag råkade höra någon säga att rymdfärjan exploderat. Jag frågade:

Jag hoppades mot bättre vetande... att snart skulle någon finna dem.

”Hur sa'?” Han svarade: ”Skytteln exploderade nyss.” Omgående gick jag in på mitt motellrum och knäppte på TV:n, för att se nyheterna. Där visades händelsen i repris på repris. Jag önskade att det ej var sant, men det var sant. Jag hoppades mot bättre vetande till en början att kanske rymdskeppet, på något vis, hade hållit ihop och glidflugit ned på Atlanten någonstans, och att snart skulle någon finna dem. Men smällen motsvarade en mindre atombomb, sades det.

En av mina pastorsvänner på mötet i San Diego är rymdflygningsingenjör och arbetade i sju år åt NASA innan han blev herde. Han var med om utvecklingen av skytteln och kände till varje enskildhet i flygfartyget. Enligt hans mening måste det ha varit den utanpåliggande bränsletanken. Hjälpkraketerna, sade han, kan ej sprängas; de är bara som en fackla. Bränsletanken innehåller en halv million gallon [1 900 000 liter] flytande syre och väte, vilka skapar en ohygglig återverkan [reaktion], när de antänds. Det har vi alla nu bevittnat.

Jag hade uppmärksammat besättningen. De flesta av oss, tror jag, har blivit fästa vid skollärarinnan, Christa. Och sedan hade vi Michael Smith, vilken som pojke hade en dröm – att få flyga. En gång, då han var spelfördelare i sin gymnasieskolas [amerikanska] fotbollslag, låg man under med sju poäng i andra halvlek. Han begärde speluppehåll, varför tränaren väntade sig att han skulle komma och begära ny taktik – men han kom ej. Så upptäckte tränaren att han stod och stirrade upp på ett jetplan som just då flög ovanför spelfältet. Han hade begärt speluppehåll blott för att titta på ett flygfartyg. Inte ens rollen som spelfördelare i en viktig fotbollskamp överträffade hans tjusning för flygplan. ”Kom igen, Mike”, ropade hans tränare, ”vi håller på att spela fotboll!” Men han hade en dröm.

Och sedan hade vi Judy Resnik, vilken jag med min familj hade nöjet att få träffa vid en särskild mottagning för NASA:s anställda dit min frus moster inbjudit oss. Hennes far kallade henne för ”Lillan” under hennes uppväxttid i Akron, Ohio, och hon gillade det. Närhelst hon ringde hem, sade hon: ”Hej, pappa, det här är Lillan.” Hon kallade honom alltid för pappa, och hon var fortfarande hans ”Lillan”.

I likhet med Michael, piloten på färjan som en gång begärde speluppehåll medan han spelade fotboll på gymnasiet för att beskåda ett förbiflygande plan, hade också hon viktiga mål i livet. Hon var den enda ombordvarande rymdflygaren som ej efterlämnade en livskamrat och minst två barn. Judy hade faktiskt aldrig gift sig. Hon hade helhjärtat ägnat sig åt att vinna en doktorsgrad vid University of Maryland och åt att bli astronaut. Hon hade lyckats härmed, men var alltså pappas flicka och mammas älskling. Då de såg henne stiga till väders på sin andra skyttelfärd, var de uppfyllda av glädje för och stolthet över henne.

De kände till farorna. De visste om att starten var färdens farligaste del, och att ju högre skytteln kom desto säkrare. Då de såg farkosten lyfta och vrida sig i färdläge, samt nå en hastighet på 2 000 miles [drygt 3 200 km.] i timmen och en höjd på 10 miles [knapp 17 km.] inom 75 sekunder, visste de att det farligaste skedet nästan var över. Sedan såg de eldklotet. Ljudet skulle komma att nå marken först efter en hel minut, men klotet syntes. Judy's föräldrar stod bredvid Michael Smith's barn, som började att gråta. Ett av dem sade: ”Pappa! Försvinn inte, pappa! Du lovade alltid att ingenting skulle hända!” Därpå slocknade ljuset då frun till Onizuka, som lutade sig emot väggen med strömbrytarna, svimmade och rev ned dem i det att hon sjönk ihop på golvet.

Femtiofem gånger har vi sänt män och kvinnor ut i rymden. Vi har skickat dem hela vägen till Månen och åter – icke en gång utan många gånger – och aldrig en olycka mellan start och landning. Inte ett enda missöde. Vårt facit var nästan felfritt. Visst måste vi ha nått fullkomlig skicklighet häri. Men från och med denna vecka har det hela ändrats.

Intet i detta liv är idiotsäkert, åtminstone ingenting mekaniskt. Ingenting väderleksmässigt. Ingenting i ens kropp. Det finns inga Stålmän och inga underverksmedel. Det räcker med en enda projektil genom hjärtat, eller att ett blodkärl brister i hjärnan, eller att en rattfyllerist sladdar över i ens egen vägbana, för att allt skall vara slut. Intet i detta liv är idiotsäkert.

Våra vägröjare insåg detta sakförhållande. Det var därför som George Washington bad innan han drog ut i fält eller inledde dryftandet i Kongressen. Han bad ej därför att man väntade sig det av honom – han bad därför att han behövde Guds hjälp. Ja, han måste få Hans stöd. Han berodde alldeles på Honom; sålunda utlyste han en riksvardag för fasta och bön.

Våra förfäder erkände att det finns för mycket som kan och kommer att gå fel, och att utan Guds enkoma inskridande, kommer en dag alla våra uträkningar och bedrifter att suddas ut. Det var därför som man i grundlagen tillkännagav att vi är ett folk under Gud. Ej under presidenten eller Kongressen, utan under Gud. De visste att vi skulle fortfara som ett folk endast så länge som Gud förde befälet, och att då Hans välsignelser upphörde, skulle samhället börja lida motgångar tills det upphörde att finnas till.

Vi var ett land med trosfrihet – våra medborgare tilläts att tillbedja oantastade allt efter sitt samvete. Vi var ej ett icke-religiöst land. Vi var ej gudsförnekande. Vår grund var tron på Gud. Våra domstolar upprättades efter den rättvisa som återfinns i Bibeln, och vid denna Bok måste varje vittne svärja. De insåg att intet är säkert utan trygghet förmedlad från Gud.

Det var därför som våra första pengars myntare ingraverade orden: ”Vi förtrostar på Gud.” De visste att värdet på dessa mynt skulle bibehållas stadigt endast så länge som Gud upprätthöll hushållningens hälsa – så länge som Han skänkte oss viljan till att göra uppoffringar, redbarheten att arbeta hårt, och hederligheten att bevara det som ej var vårt eget – samt därpå välsignade och förmera alstringen [produktionen]. På så vis blev vi världens ”kornbod”.

Men i dag ber vi ej längre när vi skall ge oss ut på ett uppdrag, rent av ett farligt uppdrag. Vi ger ej längre Gud äran när saker och ting lyckas. Vi fastar och ber ej längre när saker och ting misslyckas.

Jag förbluffades då en orkan med vindbyar på 160 miles [knappt 260 km.] i timmen närmade sig kusten i North Carolina och Virginia, och plötsligt mojade. Jag prisade Gud för att Han skonat vårt land ytterligare en dag, men så besviken jag blev några timmar senare då jag hörde en nyhetskommentator säga: ”Den här gången hade vi tur.” Tur! Hur skall Gud kunna fortsätta att skydda oss om och om igen när vi fullständigt förnekar Honom.

Då jag i november i fjol reste med en 727:a från Kansas City till Washington National Airport, satte sig en ung kvinnlig chef bredvid mig i den henne tilldelade stolen. Hon hade uppfostrats som judinna men blivit gudsförnekarska. Hon frågade mig: ”Om det verkligen finns en Gud, varför tillåter Han då sådana olyckor som exempelvis AIDS [”immunförsvarsröta”]?” Jag svarade henne: ”Varför skulle Gud skydda Dig från katastrofer? Du tror ju inte ens på Honom, än mindre gör Du som Han säger.”

”När ni får höra om krig och oroligheter, så tappa inte besinningen. Detta måste först hända, men det är ännu inte slutet.” Och han sade till dem: ”Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike. Det blir svåra jordbävningar och pest och hungersnöd på den ena platsen efter den andra. Förfärliga ting skall ske och väldiga tecken visa sig på himlen.” Lukas 21:9-11.

Innan Jesus kommer skall det bli ännu flera krig, jordbävningar, hungersnöder (och tro inte att det icke kan inträffa i Amerika), farsoter, katastrofer till lands, sjöss, i luften och rymden.

”Guds tillbakahållande kraft är i detta nu på väg att dras bort från världen. Orkaner, stormar, oväder, eldsvådor och översvämningar, katastrofer till sjöss och på land (samt i luften och rymden skulle vi kunna tillägga), följer raskt på varandra. Vetenskapen söker förklara allt detta. De omkring oss allt tydligare tecknen, som förtäljer om Guds Sons snara nalkande, tillskrivs allt annat än den verkliga orsaken. Människor förmår ej urskilja hur de vaktande änglarna håller tillbaka de fyra vindarna så att dessa ej skall blåsa förrän Guds tjänare beseglats; men när Gud befäller sina änglar att släppa lös vindarna, kommer det att bli en dylik stridsscen att ingen förmår att beskriva den” *Testimonies*, Band 6, sidan 408.

Jag frågar Dig nu öppet och rättframt: Om Du går igenom nyheterna från de två senaste åren, har inte antalet katastrofer ökat? Från den koreanska flygplansolyckan, den indiska flygkraschen och det 101. Luftburna Kompaniets blodbad, till skyttelns sprängning; från svält i Etiopien till vulkanutbrott i Syd-Amerika, till läckande giftgas i Indien; från flygplanskapningar till kapningar av kryssningsfartyg, till mordet på Indira Gandhi; från banker på obestånd till gårdar på exekutiv auktion... när skall vi lära oss att vi behöver Gud för att överleva?

”Tolv månader därefter, när kungen en gång gick omkring på taket av det kungliga palatset i Babel, hävde han upp sin röst och sade: ’Se, detta är det stora Babel, som jag har byggt upp till ett kungasäte genom min väldiga makt, min härlighet till ära!’ Medan ordet ännu var i kungens mun, kom en röst från himmelen: ’Dig, kung Nebukadnessar, må det vara sagt: Ditt rike har blivit taget ifrån dig’” Danielsboken 4:26-28.

Ingenting i detta liv är säkert eller tryggt utan Guds personliga beskydd och omsorg – icke ens äktenskap, ens pengar, ens barn, ens hälsa, ens församling, ens land, och förvisso icke man själv. Intet! Vi behöver ödmjuka oss inför Gud och bjuda in Honom i våra liv. Vi behöver inse vårt fullständiga beroende på Honom. Allting kanske går Dig väl i händer. Allting kan ha gått Dig väl i händer under lång tid, men på blott ett ögonblick kan det hela förändras, och om Gud ej styr över Ditt liv, kommer det ögonblicket att inträffa. Det kommer att stunda vid en ytterst oväntad tidpunkt! Det kommer att ske plötsligt!

Förra Torsdagen såg vi på TV sju personer omkomma oväntat i en hjärtslitande rymdkatastrof. Vi grät för dem och deras familjer, men visste Du att sedan Du vaknat i morse har 90 000 människor på klotet Jorden dött? Nej då, de har ej blivit omskrivna och vi känner dem inte, men det var något särskilt med var och en. De flesta av dem hade familjer – mödrar, fäder, söner, döttrar, livsledsagare, som just nu sörjer dem. Nittio tusen personer så här långt denna förmiddag, och var 60. sekund dör 250 till – tragiskt? Denna jord är en katastrof. Det är dags att få det rätt ställt med Gud. Det är dags att uträtta det arbete Han gett oss att ombesörja. Det är dags för Jesus att komma.

”Vid samma tillfälle kom några och berättade för honom om de galileer vilkas blod Pilatus hade blandat med blodet från deras offerdjur” Lukas 13:1.

Katastrofer förekom även på Jesu tid. Bibeln vittnar härom. En gång då galiléerna fredligt tillbad i Jerusalem, frambärande sina offer, sände Pilatus dit sina krigsmän för att nedgöra och lämna dem på deras offer så att deras blod blandades. Vilken storolycka [katastrof], och detta mitt i kyrkan! Skulle den offentliga gudstjänsten alls bli densamma igen? Varför dödades de? Hade man begått någon särskilt svår synd så att Gud straffade dem? Nej!, sade Jesus. De hade inte syndat svårare än det övriga folket. ”Då sade han: ’Tror ni att de var större syndare än alla andra i Galileen, eftersom detta kunde hända dem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet som de’” Lukas 13:2-3.

Dessa galiléer hade ej syndat värre än någon annan i folket – måhända lindrigare – men Gud hade börjat dra bort sitt skydd från Jerusalem och storolyckornas rad hade inletts. ”Varför brydde Ni Er om”, sade Jesus, ”vad som hände en grupp människor från Galiléen? Det är inte bara galiléer som drabbas av katastrofer, utan jämväl Jerusalembor.”

”Eller de arton som dödades när Siloatornet rasade, tror ni att de var större syndare än alla andra i Jerusalem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet, precis som de”” Lukas 13:4-5.

Vad menade Jesus då Han sade ”om I icke gören bättring, skolen I alla sammalunda förgås”? Jesus såg ned till den tid då Guds skydd helt skulle komma att tas bort från Jerusalem och alla som då befann sig däri, förutom de som tagit emot Kristus och flytt från staden vid den tidpunkt Jesus sagt till om, skulle komma att bli rätt mördade av de romerska krigsmännen, liksom galiléerna blev. Gud höll på att dra undan Sin skyddande hand från staden. Man hade förkastat den ende sanne Guden och följt en gud man själva valt.

”Gör bättring {ångra Er}”, sade Jesus. ”Gör bättring.” Detta är ett ord som sällan hörs i dag. Jo, vissa ritar skämtteckningar föreställande personer hållande upp skyltar med uppmaning om bättring, men nu lever vi under en tidsålder när det är mera välkommet med lovord. Maningar till bättring hörs sällan, men det skulle behövas i dag. Åtminstone säger Bibeln det – fast ej endast i världen, utan jämväl i församlingen. Varför? Därför att vi som ett folk har avfallit. Vi har sysslat med en formell religion utan trons verkliga kraft. Åtminstone en del av oss må ha hållit Sabbaten och betalat vårt tionde, men vi har ej alla funnit Jesus. Dessa yttre ting, sade Jesus, skall vi göra, men ej lämna det övriga ogjort.

”Och skriv till ängeln för församlingen i Laodikeia: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, början till Guds skapelse. Jag känner dina gärningar, du är varken kall eller varm. Om du ändå vore kall eller varm! Men nu är du ljum och varken varm eller kall, och därför skall jag spy ut dig ur min mun” Uppenbarelseboken 3:14-16.

Käre vän, det är dags att bli itänd för Herren. Det är icke något som är trevligt att vara, det är vad Gud kräver. Vi måste, vi måste, **vi måste**, käre vän, tillbringa nog lång tid med Jesus för den sakens skull varje dag. Och vi måste, vi måste, **vi måste** bemästra de synder som Jesus pekar ut i våra liv. Att förbli ljummen är livsfarligt; det är fullständigt livsfarligt! Bibeln säger att Gud kommer att utplåna varje bekännande kristen som förblir ljum. Den likgiltige kristne kommer inte med knapp nöd till himmelen; han eller hon kommer inte dit alls.

Det är dags att Jesus blir vårt allt i allo. Det är dags att Han blir vårt allt uppslukande intresse – inte [amerikansk] fotboll, inte TV-sändningar, inte världslig musik, inte tjänandet av pengar.

De sju som gjorde den ödesdigra skyttelresan i Torsdags hade alla en sak gemensam. De var ett fåtal som valts ut ibland tusenden – de var en kvarleva. Och vad gjorde dem till denna kvarleva? De gjorde skyttelfärden till sitt främsta och enda intresse. Inte ens i en fotbollskamp på gymnasiet visade sig Michael Smith vara mera fångslad av spelet då ett flygplan kom farande. Käre vän, när vi älskar Herren lika mycket, kommer vi att frälsas! När vi hellre skulle läsa Bibeln än se på Super Bowl [= ”Jätteskålen”. Namn på priset åt segrarna och själva mästerskapsfinalen i amerikansk fotboll.], kan vi tala om omvändelse. När vi hellre skulle svälta ihjäl än arbeta på Sabbaten eller bruka Herrens tionde till egna syften, kan vi tala om omvändelse.

Jag vill ställa Dig några enkla frågor: Tillbringar Du mera tid med att läsa Bibeln, eller framför TV:n? Tillbringar Du mera tid med att lyssna på radio, eller i bön? Vad formar Ditt liv? Varthän söker sig Dina tankar på fritiden?

”Vid samma tillfälle kom några och berättade för honom om de galileer vilkas blod Pilatus hade blandat med blodet från deras offerdjur. Då sade han: ’Tror ni att de var större syndare än alla andra i Galileen, eftersom detta kunde hända dem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet som de. Eller de arton som dödades när Siloatornet rasade, tror ni att de var större syndare än alla andra i Jerusalem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet, precis som de’” Lukas 13:1-5.

En dag, medan människor äter och dricker, män tar sig hustrur, och hustrus ges åt män, och medan livet går sin gilla gång, kommer det att inträffa en annan explosion. Plötsligt kommer himmelen att rullas ihop och hela öar att bli flyttade från sin plats. Vattendragen kommer att sluta strömma och de hem vi bott i kommer att smulas sönder. Likt åskans sken från Öster kommer vår Herre med 10 000 av Sina heliga änglar. Livet på klotet Jorden kommer att tvärstanna. Våra högre läroverk kommer att få stänga och våra kyrkobyggnader kommer att ödeläggas.

”Det är de som inte har befläckt sig med kvinnor, de är rena som jungfrur. Det är de som följer Lammet vart det än går. De är friköpta från människorna som en första skörd åt Gud och Lammet. I deras mun har det aldrig funnits någon lögn, de är fläckfria[inför Guds tron. KJV]” Uppenbarelsboken 14:4-5.

Jesus säger åt oss att göra bättring {ånga våra synder och upphöra med dem}, eljest utplånas vi alla. Jag är så glad över att den död som drabbade de sju rymdseglarna denna vecka ej var den slutgiltiga. Envar av dem kommer att stå upp igen. Jag hoppas att en del eller alla därav blir frälsta. Det är för tråkigt att inget nämnts om att, ibland alla de personliga tillhörigheter som togs ombord, från vimplar till husdjursgrodor, någon av dem tog med sig en Bibel ombord – fast kanske Gideoniterna redan lagt dit en. Jag hoppas de levde upp till det ljus de redan ägde. Jag hoppas hr. Resnik åter får höra sin dotter till honom säga: ”Hej, pappa, det här är Lillan.” Jag hoppas att någon vittnade om Jesus för dem i tid – inte bara om den som levde för 2 000 år sedan, utan om den som lever i vederbörandes hjärta. Jag hoppas det.

Men detta vet jag, att snart stundar det en annan sprängning som kommer att ödelägga hela Jorden. Vem kan bestå på den dagen? Jo, såsom Psaltaren 24:4 säger: ”Den som har oskyldiga händer och rent hjärta”.

I dag pågår livets fotbollskamp, men över våra huvuden flyger de tre änglarna från Uppenbarelsboken 14 med ett evigt evangelium att bära ut i världen. Är det inte dags att begära speluppehåll, för att se och lyssna samt följa efter dem? En annan skyttel står beredd att lämna denna hemsökta värld, och denna kommer att lyckas. I den rymdfärjan kommer endast en kvarleva att återfinnas – ett litet antal av alla dem som skulle velat resa, men som ej satsat hela hjärtat och sinnet samt själen härpå. Jag vill vara ombord när Jesus kommer, gör inte Du det? Jag vill inte att mina barn skall gråta därför att jag ej är där, gör Du det? I stället vill jag få höra dem säga: ”Hej, pappa, det är jag.”

Det är dags för Herren att komma, hör jag människorna säga; himmelens stjärnor håller på att bli suddiga, det måste vara gryningen. De utlovade tecknen i Solen och Månen, på Jorden, i havet och rymden tillkännager för hela mänskligheten, att Mästarens kommelse närmar sig.

Låt oss göra bättring och stå redo. ”Och skriv till ängeln för församlingen i Laodikeia: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, början till Guds skapelse. Jag känner dina gärningar, du är varken kall eller varm. Om du ändå vore kall eller varm! Men nu är du ljum och varken varm eller kall, och därför skall jag spy ut dig ur min mun” Uppenbarelsboken 3:14-16.

Del 2: Från Död till Liv

Det tragiska med livet är att det tar slut. När man reser på semester, ändrar den snart, men man känner sig vederkvickt, och man har kvar bilderna; åtminstone sinnets minnesbilder. Man har kvar minnena. Minnen är något av det väsentligaste här i livet.

Men antag att Du reste på semester, och att då den var över hade Du fullständig minnesförlust. Till och med det undermedvetnas minne av semestern hade utplånats. Du hade inga bilder härav. Inget minne av den. Du kunde inte alls komma ihåg att Du varit på någon semester. Hur många skulle vilja resa på en dylik semester?

Låt oss vidare anta att någon skulle erbjuda Dig en tvåveckors semesterresa vart som helst i världen med privatplan, eller privat kryssningsfartyg – Du finge välja – med de bästa hotell, den godaste mat, de trevligaste vänner, en egen betjänt, kock och hovmästare. Priset för denna tvåveckorssemester vore \$2 000. Hur många skulle resa? Kanske litet för dyrt för oss, men ett fynd även för det dubbla. Emellertid erbjuds denna semester för blott \$195, fast bara i dag. **\$195!** Vart som helst i världen – Österrike, Kongo, Brasilien, Spanien, Shanghai, Paris, Alaska, Rom, Söderhavet eller vilken som helst kombination härav. **\$195!** Hur många skulle resa?

Men, som så ofta är fallet, följer det en hake med fyndpriset. För det första kunde ingen veta om att Du rest. Och för det andra, sedan Du återvänt skulle Du sättas i något slags maskin som helt skulle utradera minnet härav så att inte ens

Vem vet, kanske Du redan varit på en dylik semester.

Du hade en aning om att Du alls varit på någon semester. Vem vet, kanske Du redan varit på en dylik semester; Du kan helt enkelt ej minnas. Hur som helst, när Du nu känner till det fintstilta längst ned på semestererbjudandet, hur många vore fortfarande hugade att resa till fyndpris?

Tänk på allt det skojiga Du skulle ha under dessa två veckor! Om jag hade nog mycken tid och bara framhölle det trevliga härmed, kanske jag skulle lyckas sälja riktigt många biljetter. Men en tänkande person skulle säga – vad då för? Hur än givande semestern måtte vara, skulle den snart vara över, och till vilken nytta? Det vore som om den aldrig inträffat.

Ändå reser en förfärlig massa förmodat tänkande personer på just sådana semestrar. De upplever semestern benämnd livet, de lever för de njutningar man kan vara med om här och nu. Men vartill gagnar det? När det är över, och minnet utsuddats, och när ingen under tidens förlopp ens minns att de funnits till, vad är då vitsen med livet? Vad är vitsen med de rikedomar som försvinner? Vad är vitsen med den kunskap som förintas? Vad är vitsen med hårt arbete för saker och ting som plötsligt upphör att vara till? Vad är vitsen med att växa till själv bara för att upplösas i tomhet som om man aldrig funnits till? Det är Jesu spörsmål.

”Sedan gav han dem en liknelse: ’En rik man hade fått god skörd på sina jordar. Han tänkte för sig själv: ’Vad skall jag göra? Jag har inte plats för hela skörden.’ Han sade: ’Så här skall jag göra. Jag river mina lador och bygger större så att jag får rum med säden och allt annat jag äger. Sedan kan jag säga till mig själv: Nu min vän är du väl försörjd för många år framåt. Du kan vila ut. Ät, drick och roa dig.’ Men Gud sade till honom: ’Din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig, och allt du har lagt på hög, vem skall få det?’ Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud.” Lukas 12:16-21.

Vem skall då få Dina tillhörigheter sedan Du upphört att vara till? Du må ha all världens livförsäkringar, Du må formulera Ditt testamente såsom Dig behagar, Du må i Ditt hem installera alla de slags larmsystem

och säkerhetsanordningar som går att köpa för pengar eller snillen förmår att uppfinna. Icke desto mindre förlorar Du allt, när Du dör. Ingen av oss äger något i detta liv – vi bara hyr det. Du må anse Dig äga ett kontrakt på Ditt hus, men det är bara ett arrende, och det arrendet löper ut när Du dör!

Jesus sade: ”Din dåre... allt du har lagt på hög, vem skall få det?” Det är frågan för vår tid. Tänk på den. Dagdröm om den. Det finns inget som heter att vara beständigt rik i detta liv. Det är bara ett lån, och lånet upphör när Du dör. ”Allt du har lagt på hög, vem skall få det?”

Det var därför som Jesus sade: ”Samla inte skatter på jorden, där virvelstormar och rättgångar förstör och där döden bryter sig in och stjälar; utan samla skatter i himmelen, där Ni kan njuta av dem för evigt.” [Fritt av författaren efter Matt. 6:19-20.] Kloka råd, inte sant?

Käre vän, om Du går förlorad, har Ditt liv varit ett enda stort slöseri. Det spelar ingen roll vilka bedrifter Du åstadkommit eller hur rik eller väl ansedd Du varit. Du må ha varit Förenta Staternas president, Rysslands diktator eller den ihärdigt efterspanade presidenten över Filippinerna. Du må ha ägt världens oljekällor, men om Du till sist går under - till vilken nytta? Du må lika gärna aldrig ha levat när Ditt liv upphör, oberoende av Dina ursäkter för att Du går förtappad.

Vet Du, det är förbluffande vilka ursäkter folk kan komma med för att gå under. ”Mina föräldrar var för stränga.” ”Skolan var orättvis.” ”Förkunnaren var tråkig.” ”Jag skulle ha förlorat mitt arbete om jag hållit sabbaten.” ”Bibeln var tråkig.” Jag har funderat på om de som har ”goda” ursäkter, vad nu det innebär, kommer att må bättre åt att gå förlorade än de som har dåliga ursäkter, när man står inför Guds domstol. Har Du någon gång undrat häröver?

Det finns bara en riktig mening med livet, käre vän, och det är att bli frälst genom Jesu Kristi blod. Måtte alla andra belöningar blekna i jämförelse med detta.

Men hur åstadkoms detta? I Matteus 7 säger Jesus uttryckligen ifrån att ytterst få kommer att frälsas, ehuru en mängd personer kommer att tro sig vara räddade. Hur kan vi försäkra oss om frälsningen?

”Sannerligen, jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen, utan har övergått från döden till livet” Johannes 5:24.

”Sannerligen”, säger Jesus. Detta är vad som krävs. Om någon stakar ut för Dig en annan väg än denna till det eviga livet, tro ej härpå. Enligt Jesus, är detta sannerligen vägen. Med mindre vi dag för dag låter Jesu röst leda oss, går vi förlorade. Vi behöver inse det allvarliga med TV-tittande. Alltför många röster söker grabba tag i vår uppmärksamhet. Vi kanske till och med ser på ”bra” sändningar – några andra skulle vi väl inte se på, eller hur? – men om det dränker Jesu stämma, fullbordas en avsikt. Vår tid är helgad. Vi måste ta oss tid till att höra Jesu röst om vi skall bli frälsta. Vi måste tillbringa tid med Jesus varje dag, morgon efter morgon, och kvarhålla Honom i tankarna under dagen.

Jesus sade: ”Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig” Matteus 16:24. Ty, såsom Petrus yttrade: ”Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss” Apostlagärningarna 4:12, än namnet Jesus Kristus.

Vi måste höra Jesu röst. Om vi ej tar oss tid med att höra Jesu röst genom Bibelstudium och bön, går vi förlorade. Ja, då är vi förtappade. Men jag vill att Du lägger märke till att det är två saker som Jesus sade att vi måste göra för att erhålla evigt liv. Jesus betalade alltså priset. Han dog för att försona våra synder. Men Jesus sade att också vi har något att göra för att få den gåvan. Jesus sade det, inte jag. Och följande är de två ting som vi måste uträtta.

1 Vi måste höra Jesu ord.

2 Vi måste tro på Gud.

Vi måste ej enbart höra. Vi måste tro. Detta är hemligheten, sade Jesus, bakom evigt liv och skälet till att de flesta icke kommer att frälsas.

Nittiofem procent är för upptagna för att höra Jesu röst. Men även ibland det ringa procenttal som verkligen hör, tror icke nittiofem procent av dessa på vad de läser eller hör. De tror ej på Gud. Jo då, de kanske tror att Han finns – också de onda andarna tro det, säger Jakob. Men de tror icke på Honom – de tror ej på Hans sannfärdighet eller Hans myndighet. De tror inte på vad Han säger. De tar ej till sig Hans ord, Hans myndighet, Hans visdom eller Hans budbärare.

Likadant var det med judarna. De läste visserligen Bibeln [GT, Gamla Testamentet], men de trodde icke.

”Och Fadern som har sänt mig har själv vittnat om mig. Men ni har aldrig hört hans röst eller sett hans gestalt, och ni har inte behållit hans ord, eftersom ni inte tror på honom som han har sänt. Ni forskar i skrifterna därför att ni tror att de kan ge er evigt liv. Just dessa vittnar om mig, men ni vill inte komma till mig för att få liv” Johannes 5:37-40.

Ja då, de läste Bibeln, men var för kloka till att tro på den, eller på Honom som Bibeln omtalade skulle komma. Han var för ödmjuk. Han fyllde inte deras mått på stolthet och äregirighet.

Två ting krävs för frälsning. Man måste: **1** höra, och **2** tro.

Men judarna bara kunde inte. Det hela gick stick i stäv med deras stolthet och mänskliga tankeriktighet [logik]. Ledarna lärde folket att vörda dem, men Jesus fordrade inga hederstitlar. De ansåg sig vara goda, men Jesus manade till bättring. Gud hade sänt Sin Son i världen, men Guds Son möttes ej av deras godkännande. Förvisso hade man läst och lärt sig Skriften innantill. De kunde anföra hela avsnitt därav, men förvred den till sin egen nackdel, och vägrade tro på Honom som Skriften pekade fram emot.

”Hur skall ni kunna tro, ni som vill bli ärade av varandra och inte söker äran hos den ende Guden?” Johannes 5:44.

Käre vän, vad vi i dag behöver är att tillbringa mera tid med Skriften och Jesu Kristi vittnesbörd, vilket Bibeln säger vara profetians ande. Vi behöver lägga ned större tid på Skriften, men detta förutom, behöver vi tillbringa mera tid med den på våra knän – i uppriktig ånger, klamrande oss fast vid korset.

”Oh Herre, må vi, när vi läser Ditt Ord, bli omvända, lägga undan vår stolthet och avlägsna våra förutfattade meningar. Må vi ta till oss Dina enkla, ödmjuka sanningar.”

Om Jesus skulle komma till Jorden i dag, bleve Han då godtagen? Han saknade examina, förstår Du. Vart skulle Han söka sig? Kunde Han vara pastor i våra församlingar, eller lärare vid våra skolor eller läkare vid våra inrättningar? Skulle vi kännas vid Hans sanningsfyllda ord? Skulle Han finna en plats i vår församling och i våra hjärtan, eller skulle Han stängas ute och måsta klappa på dörren för att släppas in såsom beskrivet är i budskapet till Laodicea? Detta säger jag Dig: När vi bestämmer att en person måste besitta en viss examen eller komma från en bestämd inrättning [institution] för att tillåtas vara pastor eller arbetare inom något område, har vi spärrat vägen för Kristus till tjänstgöring i vår församling, ty Hans behörighet var annorlunda än den som människor kan utfärda. Han smordes från ovan. Oh, om vi krävde samma nödvändiga förutsättning, och blott denna, i dag. Vi behöver utbildning, men viktigare än så, vi behöver den Helige Andes smörjelse.

Om Jesus skulle komma till Jorden i dag, skulle Du ta emot Honom? Skulle Du det? Ja visst skulle Du det. Men så tänkte även judarna! Hur vet vi det? Det kan Du veta, därför att Han är kvar här i dag.

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens {den helige Andes; 1917 års övers.} namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut” Matteus 28:19-20.

Han är alltså här. Du kanske inte ser Honom, men judarna i Jerusalem för 1 900 år sedan menade sig ej heller ha träffat Honom. Men Han var där. Och Han är här, men erkänns och tas fortfarande inte emot.

”Ännu en kort tid, sedan ser världen mig inte längre, men ni skall se mig, eftersom jag lever och ni kommer att leva. Den dagen skall ni förstå att jag är i min fader och ni i mig och jag i er. Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min fader, och jag skall älska honom och visa mig för honom” Johannes 14:19-21.

Vem får se Jesus? Den som hör och tror på Jesu ord.

”Den som har mina bud.” Hur får man Jesu bud? Genom att läsa dem. Genom att lägga dem på minnet. ”Den som har mina bud.” Men den som har och gör vad? ”Och håller dem.” Den som tror på det Jesus sagt. Till honom, säger Jesus, skall jag komma och ta min boning.

Jag upprepar: Vad krävs det för frälsning? Två saker. **1** Vi måste höra Jesu ord. **2** Vi måste tro.

Om Du bodde i Jerusalem och Gud skulle välja att sända sin Son i form av en ödmjuk galiléisk bonde, och Du väntade Dig en judisk kunglig, skulle Du tro då? Om Du levde under den yttersta tiden och Gud skulle utvalja en ödmjuk kvinna från New England [Ellen White föddes i Gorham, Maine på USA:s östkust. Den och flera andra delstater där kallas för New England] som budbärerska, och Du väntade Dig en tysk teolog, skulle Du ändå tro?

Om Gud skulle säga att veckans sjunde dag är helig, medan Du fått lära Dig av Dina föräldrar och teologer att veckans första dag var helig, skulle Du tro på Gud eller teologerna? Vem skulle Du tro på? Skulle Du tro på Gud?

Om Gud skulle välja att stänga en del av det universitet där Du arbetade och Din anställning eller fakultet hotades, skulle Du fortfarande tro?

Om Gud skulle utvalja Dig till budbärare såsom Han gjorde med Jesaja, detta för att förkunna ordet eller vittna för grannen, skulle Du tro, eller skulle leta efter ursäkter för att slippa?

Käre vän, det är dags att vi hade större tro på bönen kraft och villigare funne oss i Guds svar. Det är dags att låta sig ledas av Hans Ande. Det är dags att äga en enklare, apostolisk tro på Hans Ord. Det är dags att sluta resonera bort anvisningarna om hur sjuka skall behandlas, hur ungdomen skall undervisas, hur barn skall uppfostras och hur man väljer sin livsledsagare. Det är dags att studera, rätt förvaltande sanningens ord så att vi ej bekläder dem med vår egen tolkning, utan uppriktigt finner ut vad Gud har sagt – det är dags att helt enkelt tro och lyda.

Är det rätt eller fel? Och varför skulle vi ej tro? Varför skulle vi inte grundligare göra efter det vi blir tillsagda?

”Detta har jag sagt er för att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig” Johannes 15:11.

Det är Han som gör livet lyckligt. Gud älskar Dig, käre vän. Han vill blott Ditt bästa, men Hans vägar kanske icke är Dina vägar, så Du måste hysa tilltro till Honom. Sjukdom kan komma att uppsluka en avhållen anhängare. Kommer Du ändå att tro? Gud kanske låter Dig byta vällevnad mot umbärande. Kommer Du ändå att tro? Gud kan komma att slå Din stolthet till marken. Kommer Du ändå att tro? Gud kan till och med säga åt Dig något som Du inte alls håller med om. Kommer Du ändå att tro?

”Hade jag inte gjort sådana gärningar bland dem som ingen annan gjort, skulle de vara utan synd. Nu har de sett dem, och de hatar både mig och min fader” Johannes 15:24.

Jesus manar Dig i dag, käre vän, att upphöra med Dina egna göromål – att lägga på luren och stänga av TV:n, att vika ihop dagstidningen och komma hem från festen, samt att gå in i Din kammare och höra Hans tilltal till Dig. Har Du hört Hans röst? Men väl Du gjort det, måste Du tro. Oh, käre vän, om Du bara ville ta Dig tid till att höra, och om Du sedan tror, har Du evigt liv. Pris ske Herren! Du kommer att finna ro åt Din själ. Du kommer att finna en inre frid som icke ens världens samlade bekymmer förmår rucka på.

”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv” Johannes 3:16. Du kan få den gåvan, i dag. Du kan få en frid och glädje som aldrig tar slut, utan räcker evigheten lång.

Så blir Du frälst en Dag i Taget¹

Av Marshall Grosboll

Att frälsas innebär att lära sig att älska Gud och varandra såsom Jesus gjorde under sitt liv på Jorden. Detta skeende pågår dagligen. Det är inget naturligt skeende men möjliggörs genom den kraft som den Helige Ande skänker oss, ögonblick för ögonblick, när vi förblir i Kristus. Ehuru den är oförtjänt och helt utom vår naturliga makt att försäkra oss om, erbjuder Gud denna förvandlande nåd åt varje person på Jorden. Förvandlande nåd – så väsentlig för frälsningen – och ändå: Vad är den för något, och hur erhåller vi den?

Förvandlande nåd innebär att Gud dag-för-dag frälser oss ifrån ondo och gör oss mera kärleksfulla, till att likna Honom. ”Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken” 1 Korintierbrevet 13:13.

Kärleken är viktigare än profetisk insikt. Aposteln Paulus säger att man till och med kan äga profetians gåva, men saknar man kärlek, är man ”intet”. Kärleken är viktigare än goda gärningar. Paulus säger att vi må överlämna oss till att brännas upp, men saknar vi kärlek, är detta oss till inget gagn. Kärleken är väsentligare än all teologi. Ty Paulus säger att vi må veta ”alla hemligheter”, men utan kärlek är vi intet. Kärleken är viktigare än själva tron, ty vi må äga ”all tro”, men utan kärlek, är vi ändå ”intet” 1 Korintierbrevet 13:2-3 {1917 års övers.}.

Villkoren för Frälsning

Vi är frälsta genom tron på Jesus. Det är genom tron som vi mottar syndernas förlåtelse och vår rättighet till vistelse i himmelen. Våra gärningar har intet att skaffa med förtjänandet av frälsningen. Denna köptes av Jesus allena, och erbjuds oss som fri gåva.

Men trots att gåvan är helt gratis, är den inte utan villkor. Icke alla kommer att frälsas – blott de som uppfyller villkoren. Uppfyllandet av villkoren är ingalunda ett förtjänande av frälsningen, men det avgör vilka som kommer att motta den fria gåvan. Villkoret för att erhålla den är tvåfaldig: Vi måste först ta emot Jesus som vår Frälsare, och vi måste lära oss att älska Gud och varandra som Jesus gjorde. Paulus säger tydligt ifrån att med mindre vi tillförsäkras oss denna kärlek, är vår tro bottenlöst värdelös.

Uppfyllandet av ett villkor är väsensskilt från att förtjäna frälsningen. Antag att jag vore väldigt rik och Du väldigt fattig, och, eftersom jag verkligen älskade Dig, skrev jag ut en check på tio miljoner dollar åt Dig. De flesta av oss kunde icke på något sätt tjäna så mycket pengar, men det skulle finnas åtminstone ett villkor: Du måste besöka banken och inlösa checken. Är det ett villkor? Ja, det är det. Gåvan är giltig enbart om den blir inlöst.

Skulle Du kunna tänka Dig att någon sade: ”Menar Du att jag måste gå ända på banken för att få de här pengarna? Nå, då är det ingen gåva. Om jag måste gå på banken, har jag tjänat ihop till dem.” Så löjligt! Ändå tänker en del personer så rörande frälsningens gåva. De kullkastar tankevidrigt alla villkor för frälsningen, genom att förmoda att dylikt handlande utgör syndfullt handlande. Sålunda lurar de sig själva att tro sig vara villkorslöst frälsta, när de sannerligen, sannerligen är förlorade.

Jesus sade tydligt ifrån att vid Hans andra kommelse skall många säga till Honom: ”Herre, Herre, vi är frälsta! Vi har gjort allt i Ditt namn.” Men så kommer Han att sorgset tillkännage för dem: ”Jag känner er inte. Försvinn härifrån, ni onskans hantlangare!” Matteus 7:21-23. Ehuru de trott på Kristus och hävdade sig vara frälsta, lyckades de av någon anledning ändå inte uppfylla villkoren. Det anförda beviset härför är att de varit ”ogärningsmän” {1917 års övers.}, eller, som det bokstavligen står på grekiska: ”De utövade laglöshet.”

Det föreligger villkor för frälsningen som vi alla måste efterkomma, dag efter dag. Och dessa betingelser för mera med sig än blotta inlösen av en check på en bank. Antag, att jag i det förra exemplet där jag skänkte Dig en check på tio miljoner dollar, uppgav för Dig att detta var en kärleksgåva, helt fri och oförtjänt – den var mitt arv vilket jag köpt med mitt eget liv och som jag nu ger åt Dig. Men jag föreskrev också att om Du toge emot gåvan, måste Du lova mig att Du aldrig skulle säga ett ont ord om min snälle och kärleksfulle Fader, efter vilken jag ärvt pengarna, eller om något av Hans barn som Han älskade. Gåvan skulle fortfarande förbli Din, om Du ändå felade någon gång härvidlag och därpå ångrade Dig och både om förlåtelse. Det skulle vara väldigt renhåriga villkor. Gåvan är alltför en fri skänk, vilken Du icke förtjänat, men Du måste uppfylla de rättfärdiga och rimliga villkoren.

Jesus dog på korset för att åt oss förtjäna evigt liv. Han ”blev behandlad såsom vi förtjänar, för att vi skulle kunna bli behandlade som han förtjänar. Han blev dömd för våra synder, som han inte hade någon del i, för att vi skulle kunna bli rättfärdiggjorda genom hans rättfärdighet, som vi inte hade någon del i. Han led den död som tillkom oss, för att vi skulle kunna få del av det liv som han hade” *The Desire of Ages*, s. 25, *Vändpunkten*, s. 22. Det finns ingenting som vi kan göra för att ens förtjäna tillfälligt liv på denna jord, och det är ännu omöjligare att uträtta något för att förtjäna evigt liv. Vi förmår varken betala för våra forna synder eller utföra en enda god gärning som berättigar till oändligheten. Jesus har gjort både och. Men det är ett villkor. Jesus sade: ”Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike” Johannes 3:3.

Det finns ingenting som vi kan göra för att ens förtjäna tillfälligt liv på denna jord, och det är ännu omöjligare att uträtta något för att förtjäna evigt liv

Att bli född på nytt innebär att få karaktären ändrad från en självisk sinnesart till ett kärlekens sinnelag. ”Mina kära, låt oss älska varandra, ty kärleken kommer från Gud, och den som älskar är född av Gud och känner Gud. Men den som inte älskar känner inte Gud, eftersom Gud är kärlek” 1 Johannesbrevet 4:7-8.

Kärlek är betingelsen för frälsning – kärlek till Gud och kärlek till människor. Vi kan ej erhålla frälsningen förrän vi är villiga att låta Gud lära oss att älska, och vi kan ej behålla frälsningen med mindre

detta skeende där vi lär oss att älska äger rum i våra liv. För att säkerställa att vi ej narrar oss själva, sade Jesus: "Sannerligen, sannerligen" – ovillkorligen, utan undantag – "ingen får skåda Guds rike utan denna nyfödelse", vilket betyder att våra karaktärer måste förändras från att vara själviskhetens sinnelag till kärlekens sinnesarter.

Då en rik man en gång frågade Jesus vad han skulle göra för att "få evigt liv", sade ej Jesus åt honom att han icke skulle göra någonting alls, utan sade i stället: "Men vill du gå in i livet, så håll budorden." Då en lagklok senare sporde Honom vilket det yppersta budet var, sade Jesus till honom: "'Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Sedan kommer ett av samma slag: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa båda bud vilar hela lagen och profeterna'" Matteus 19:16-17; 22:35-40.

Frälsning uppnås ej förutan att man lär sig att älska. Jesus betalade för vår frälsning, men Han ämnar icke skänka den åt någon som är ovillig att utveckla ett sinnelag som medgör att han passar in i himmelens kärleksfulla och osjälviska gemenskap. Kärlek till Gud innebär att vi villigt och i kärlek lyder Honom. Jesus sade: "Om ni älskar mig, kommer ni att hålla mina bud" Johannes 14:15. Kärlek mot nästan betyder, att vi behandlar dem precis som vi skulle önska att bli behandlade i deras ställe. Detta slags kärlek ges prov på i himmelen. Den kärlekens måttstock, varmed vi kommer att dömas när det kommer an på huruvida vi uppfyllt villkoren för frälsning, är Tio Guds Bud såsom dessa levdes ut i Jesu vandel [uppförande]. "Kärleken är alltså lagen i dess fullhet" Romarbrevet 13:10. "Den som säger: 'Jag känner honom' men inte håller hans bud är en lögnare, och sanningen finns inte i honom" 1 Johannesbrevet 2:4. "Buden Du skall inte bryta ett äktenskap, Du skall inte dräpa, Du skall inte stjäla, Du skall inte ha begär och alla andra bud sammanfattas ju i ordet: Du skall älska din nästa som dig själv" Romarbrevet 13:9.

I Lukas 11 berättar Jesus om en man som en gång blivit befriad ur syndens träldom. Han befriades från sina böjelser och fula ovanor. Men han gick icke vidare därifrån till att utveckla sin karaktär till att återge Jesu avbild. Någon tid senare återvände den onde ande som tidigare behärskat hans liv för att se hur hans gamle vän hade det. Si!, han upptäckte att mannen var likadan som då han lämnat honom – fri ifrån synd men tom på Kristi nåd. Den onde anden skuttade av glädje, och gick åstad och fann sju andra andar som var ondare än han själv, samt kom åter och övertog fullständigt herraväldet över den arme mannen. Således blev det sista värre än det första för den personen, som en gång varit frälst.

Så håller Du Dig frälst

Alltså inser vi att frälsningen icke är ett skeende, som blott inträffar en gång, varefter evigt liv för alltid säkerställts. "De, som alls må komma att frälsas, måste bli frälsta dag efter dag, timme efter timme" *Fundamentals of Christian Education*, 240. Vi får sålunda veta att: "De som tar emot Frälsaren, skulle aldrig läras att säga eller att känna sig vara frälsta, oavsett hur allvarligt menad deras omvändelse än må vara" *Christ's Object Lessons*, 155. Frälsningen är lika med ett dagligt skeende, varigenom man blir allt mera lik Gud i kärlek. Frälsningen är mycket mera än en god början. Det är ett tillstånd i vilket vi måste välja att förbli genom Guds nåd. Men lägg märke till, att det icke är ett oföränderligt sätt att vara på. Frälsningen fordrar inte bara att vi ej skall synda – det, var vad judarna eljest trodde på Jesu tid. Det är vad de enstöriga munkarna trodde under de Mörka Tidsåldrarna. Nej, frälsningen kräver att vi ständigt måste bli allt mera lika Gud till sinnesarten. Om min karaktär nästa år inte är mera lik Guds än den varit i år, drar jag ej nytta av Kristi nåd och närmar jag mig icke frälsningen.

"Det är vår förmån att få bli allt mera lika Honom för varje dag.... Vi skall gå i Kristi skola; ändå är det uppenbart att många är nöjda med en ytterst begränsad erfarenhet av andliga ting.... Kristna skall vara trofasta lärjungar i Kristi skola, där de ständigt får lära sig mer om Himmelen, mer om Guds ord och vilja" *Sons and Daughters of God*, 72.

”Gud avser att kristna skall fortlöpande växa till, bli fullvuxna män och kvinnor i Kristus. Alla som ej blir starkare, och som icke blir mera bestämt rotade och inte står fastare på sanningens grundval, går hela tiden bakåt” *Testimonies*, Band 4, 556.

”Människan kan växa upp till Kristus, sitt levande huvud. Det är ej ett ögonblicks verk, utan en livstids.... Växandet sker fortgående” *Testimonies*, Band 4, 367.

Frälsningen innebär sålunda att vi dagligen måste fortsätta att odla allt mera av Jesu väsen i våra liv

”Den bristande andliga tillväxten utestänger de rika ljusstrålar som skiner från Kristus. Vi kommer aldrig därhän att det saknas ytterligare ljus för oss” *Selected Messages*, Bok 1, 403-404.

Jesus sade: ”Av den som har fått mycket skall det krävas mycket, och den som har anförtrots mycket skall få svara för desto mera” Lukas 12:48. Om vi erhållit tio år att utveckla en karaktär på, kräver Gud mera av oss än om Han blott skänkt oss fem år till att utveckla ett sinne.

I liknelsen om talenterna avkrävdes de som hade talenterna strängeligen förräntning på kapitalet. Den som misslyckades härmed betraktades som en oduglig tjänare och gavs omdömet ”ond och lat”. Konungens tjänare befalldes att kasta ”den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför”, där det skulle vara ”gråt och tandagnisslar” Matteus 25:26-30 {1917 års övers.}.

Petrus råder oss och säger: ”Sök därför med all iver att till er tro foga styrka, till styrkan kunskap, till kunskapen självbehärskning, till självbehärskningen uthållighet, till uthålligheten gudsfruktan, till gudsfruktan broderlig omtanke och till omtanken kärlek” 2 Petrusbrevet 1:5-7.

Det kristna livet är alltså en ständig tillväxt, en ständig påspädning av det vi redan har. Och det yttersta målet är att bli mera kärleksfull som Gud är. Om denna kärlekens karaktär icke dagligen utvecklas i oss, står vi ej i ett säkert förhållande till Herren. Vi må ej vara tillfreds med gårdagens utfall eller gårdagens utmärkande drag.

Det var därför som Paulus sade: ”Bröder, jag menar inte att jag har det i min hand, men ett är säkert: jag glömmet det som ligger bakom mig och sträcker mig mot det som ligger framför mig och löper mot målet för att vinna det pris där uppe som Gud har kallat oss till genom Kristus Jesus” Filippibrevet 3:13-14.

Många har undrat över varför Gud var så sträng mot Moses då han föll vid slutet av ett långt och trofast leverne. Det var just för den orsaks skull att det skedde vid slutet på ett långt och troget liv som det hela var så allvarligt. Gud krävde mera av honom vid hans livs slut än vid början därav. ”Förhållandet att Moses åtnjutit så stort ljus och kunnande gjorde hans synd svårare. Gången trofasthet uppväger icke ett felsteg. Ju större ljus och förmåner en person tilldelats, desto värre hans misslyckande, och desto strängare hans straff” *Patriarchs and Prophets*, 420.

Frälsningen innebär sålunda att vi dagligen måste fortsätta att odla allt mera av Jesu väsen i våra liv. Vi skall bli allt mera lika Jesus för varje dag – vi måste bli mera uppriktiga och ivriga i att tjäna Gud därför att vi älskar Honom mera för varje dag, och vi måste bli snällare, artigare och tålmodigare gentemot våra livskamrater och familjemedlemmar, gentemot våra församlingsmedlemmar, och gentemot nästan.

Denna tillväxt i nåd förverkligas endast genom att tillbringa tid med Jesus dagligen, och genom att låta Hans Ande komma in i ens liv för att forma en till Jesu avbild. Detta är den egentliga avsikten med andakter. Vi behöver veta mera om sann teologi och profetia, men det främsta och viktigaste syftet med bön och Bibelstudium är att bli mera lik Jesus.

”Det skulle vara välgörande för oss att använda en timme varje dag till meditation över Jesu liv. Vi skulle göra det så att vi tar händelse efter händelse och låter tankarna syssla med varje detalj och framför allt med de avslutande scenerna i hans liv. När vi dröjer inför hans stora offer för oss kommer vår tillit till honom att bli starkare, vår kärlek djupare, och vi kommer att alltmera bli uppfyllda av hans Ande. Om vi slutligen skall bli frälsta, måste vi lära oss ånger och ödmjukhet vid korsets fot” *The Desire of Ages*, 83, *Vändpunkten*, 72.

När vi var morgon knäfaller för att överlåta våra liv åt Gud inför den dagen, och när vi öppnar Bibeln och Profetians Ande för att livnära oss av Hans Ord, måste vår främsta och huvudsakliga målsättning vara att få våra liv och karaktärer förändrade. Avsikten med vårt Bibelstudium och bedjande måste vara att utveckla karaktärer lika Jesu. Vi skall ej bara vara skarptänkta kristna, utan också kärleksfulla kristna. Detta inträffar när vi dagligen tillbringar tid med Jesus vid korsets fot och sedan, av kärlek till Kristus, utnyttjar den gudomliga kraft som Han ingjuter i oss för att ”förkasta, vad ont är, och utvälja, vad gott är” Jesaja 7:15 {1917 års övers.}.

Ur *Our Firm Foundation*, Årg. 7, Nr. 3 (Mars, 1992).

¹ Artikeln är infogad som ett tillägg av de svenska utgivarna.